Тихо у вогкій пітьмі,
В шахті, на дні.
Стіни ридають німі,
Мокрі, брудні.
Буйними краплями згіт
Очі сліпить,
Лампи смердючої гніт
Блима, чадить.
Тяжко... повітря нема...
Сльози бринять.
Тиша панує німа...
Треба довбать!
Гучно ми в груди землі
Кайлом б'ємо,—
Вперто ми шиї свої
Сунем в ярмо!
Вугілля кожний шматок
Сяє, блищить:
Сила шахтарських кісток
В ньому горить!

1906